

Sygn. akt IV CSK 211/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z urzędu

przy uczestnictwie M. P. i W. P.

o stwierdzenie zasadności przyjęcia do szpitala psychiatrycznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 14 września 2016 r., sygn. akt II [...] Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej. Oczywistej zasadności skargi skarżąca upatruje w rażącym naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 385 § 1 k.p.c. poprzez błędne uznanie jej apelacji za niezasadną i nie zasługującą na uwzględnienie, a także w całości podzielenie wszystkich dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych i przyjętej podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia.

Przy konstrukcji skargi skarżąca nie uwzględniła, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zasady te nie są respektowane, ani w podstawach skargi ani lakonicznym wniosku o jej przyjęcie, w których wprost nastąpiło odwołanie się do treści art. 233 § 1 k.p.c. Na tej właśnie podstawie, w sposób niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym, skarżąca neguje przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów i w związku z tym kwestionuje zaistnienie przesłanek uzasadniających stwierdzenie zasadności przyjęcia jej do szpitala psychiatrycznego. Dodatkowo we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odwołuje się do treści art. 385 § 1 k.p.c. w sytuacji, gdy przepis ten nie ma takiej jednostki redakcyjnej i nie został przywołany, jako podstawa skargi kasacyjnej. Ponadto z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że nie mógłby być samodzielną podstawą skargi kasacyjnej, skorzystanie bądź nieskorzystanie przez sąd z tej regulacji jest, bowiem efektem, czynności podjętych na wcześniejszych etapach postępowania, nie zaś przyczyną zarzucanej wadliwości rozstrzygnięcia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 166/12, M. Pr. Bank. 2013/10/42, z dnia 9 maja 2013 r., II CNP 72/12, nie publ., i z dnia 6 lutego 2015 r., II CSK 317/14, nie publ.).

W konsekwencji argumentacja przytoczona we wniosku nie wykazuje tezy, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście wadliwe, skoro została oparta na odmiennej niż dokonana przez Sądy obu instancji ocenie dowodów, która nie może być objęta kontrolą sądu kasacyjnego.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

aw

jw